

mijn spiegel

mijn spiegel

Lina en ik

Linda Hubers

Schrijver: Linda Hubers
Coverontwerp: Linda Hubers
ISBN: 9789402175547
© Linda Hubers

Ik was er voor jou.

Ik ben er voor jou.

In de toekomst kan ik er niet meer voor jou zijn.

Het spijt me.

Lina

BELLA

Augustus 1989

Langzaam zette de trein zich in beweging. Met mijn hoofd uit het raampje gestoken zwaaide ik voor de laatste keer naar mijn ouders die achterbleven op het perron. Pap zwaaide naar mij terug. Mijn moeder, klein en tenger, verdween bijna in de schaduw van mijn vader. Mam gaf een zoentje op haar handpalm en blies het in mijn richting. Ik ving het kusje op en hield het stevig in mijn dichtgeknepen hand vast.

Aanvankelijk had mam negatief gereageerd toen ik haar vertelde over mijn toekomstplannen. Vanaf de lagere school ging het leren me gemakkelijk af. Voor het diploma van de middelbare school hoefde ik minder te studeren dan mijn klasgenoten. Een luxe, met altijd ruim vrije tijd voor de Scouting. De jeugdvereniging waar, op een enkele uitzondering na, alle jongens en meisjes uit ons dorp lid van waren, een bloeiende vereniging. Elke week sport en spel, met in de zomervakantie een kamp. Eerst als lid van de Scouting, later als leiding van de jongste groep met kinderen vanaf vijf jaar heb ik heel wat gezellige uurtjes beleefd. Die vereniging heeft zeker bijgedragen aan mijn interesse in mensen en hun gedrag. Met het diploma van de middelbare school op zak wist ik wat ik wilde gaan studeren: psychologie. Mam reageerde minder enthousiast op mijn studiekeuze omdat ik daarvoor op kamers moest gaan. Zij had me liever op een universiteit op reisafstand gezien.

Ik bleef naar pap en mam zwaaien terwijl de trein steeds sneller reed. Mijn ouders werden snel kleiner en veranderden langzaam in twee onherkenbare stippen op het treinstation. De trein maakte een flauwe bocht en ontnam mijn blik op het perron. Het kleine

dorpje waar ik was opgegroeid liet ik voor de eerste keer in mijn leven achter me.

Het was hartje zomer, de zon stond hoog aan de hemel en scheen er lustig op los. Het raampje liet ik openstaan, het briesje dat het treinstel binnenwaaide zorgde voor een welkome verkoeling. De wind streek over mijn armen langs mijn blote benen, die onder mijn rokje uitstaken. Ik was blij dat ik mij zo luchtig had gekleed in een kort, katoenen rokje met een kleurig zonnnetjesmotief met een bijpassend zomerhempje.

Ik zat alleen in een stiltecoupe. Met in mijn linkerhand het kusje van mam en in mijn rechterhand mijn treinkaartje. Bestemming: Erasmusdam, waar het nieuwe leven als student op mij wachtte. Met op de zitting de weekendtas die pap nog naast mij op de bank had gezet, waarna hij de trein snel had verlaten. Wat zal ik pap en mam gaan missen, de schatten. Nu niet aan denken.

Als ik toen had geweten wat ik nu weet, was ik misschien nooit begonnen aan deze reis.

Hoewel ik heel erg veel zin had in mijn nieuwe toekomst als student psychologie, schoten er veel vragen door mijn hoofd. Hoe gaat het studentenleven me bevallen? Ga ik nieuwe vrienden maken? Was ik eigenlijk al toe om op kamers te gaan? Zou ik me kunnen redden in de grote stad? Hoe is het om alleen op mezelf aangewezen te zijn? Wat als ik het niet red in de grote stad, zo ver van huis waar alles veilig was? Vragen waarop ik de antwoorden toen nog niet kon geven.

Bij elk station werd het drukker in de trein. Inmiddels waren bijna alle plaatsen in de coupe bezet. Twee stations geleden ging er een vrouw op de bank tegenover me zitten. Ze werd gevolgd door een meisje, blonde haren in twee vlechten die bij elkaar werden gehouden met roze lintjes. De moeder tilde de peuter naast zich op de bank. Het meisje keek een tijd naar buiten en vertelde haar moeder wat ze zag. Een koe, een schaap, een

boerderij, een fiets. Bij het passeren van een spoorwegovergang schrok ze van de knipperende waarschuwingslichten. Ze kroop dicht tegen haar moeder aan, op zoek naar veiligheid. De moeder sloeg haar arm om de schouders van de kleine meid die vertrouwelijk tegen haar aanleunde.

Sabbelend op haar duim, met haar wijsvinger over haar neus wrijvend, dommelde ze langzaam in slaap. Met haar arm beschermend om haar dochters schouders keek de moeder met een vertederde blik op haar slapende peuterdochter neer.

Om niet net als het kind in slaap te schommelen pakte ik een leesboek uit mijn tas. Het was een detective van een schrijver van wie ik veel had gelezen. De boeken namen me stuk voor stuk mee in de fantasiewereld van de schrijver. Ideaal om mij te kunnen afleiden tijdens de lange treinrit.

Thuis had ik al enkele bladzijdes gelezen en dit boek nam me mee in het spannende verhaal van een man die veranderde van een vredelievende vader in een moordlustige barbaar. Op de achterkant van het boek was wel beschreven dat de man zo extreem veranderde, maar niet waardoor dat werd veroorzaakt. Wilde ik meer weten over het hoe en waarom, dan moest ik het boek lezen. Het verhaal moest me afleiden van mijn onzekere vragen over de toekomst, die snel dichterbij kwam met elke meter die de trein aflegde.

Op het volgende station was het een drukte van jewelste. Met drie rijen dik stonden de mensen te wachten. Mannen, zakelijk gekleed in een lange pantalon, een overhemd met lange mouwen en een colbertje los in de hand. Met een leren schoudertas en een aktenkoffertje behangen. Om medelijden mee te krijgen met dit warme weer.

De trein ging richting zee en strand en dat was bij deze halte te zien aan de gezinnen met kleine kinderen. Korte broeken, t shirts, strandtassen, badhanddoeken, emmertjes met schepjes, een

voetbal. Alles moest mee in de trein die eigenlijk al vol was. Dat zou zeker niet gaan passen, er was nu al nauwelijks plaats om te zitten. Op elkaar gepakt als sardientjes in een blikje werd het zo mogelijk nog warmer in de trein. Ik was zeker niet de enige die blij was met het briesje door de open raampjes toen de trein zich weer in beweging zette.

Net op het moment dat ik weer in mijn boek was verdiept hield er een jongen in het gangpad stil.

“Is deze plaats nog vrij?”

Ik keek op, in de blauwste ogen die ik ooit had gezien. Intens blauwe ogen. Een door de zon gebruind gezicht.

“Is deze plaats nog vrij?” vroeg de jongeman opnieuw en wees naar de bank naast mij waar nog altijd mijn weekendtas stond uitgestald.

“Ja,” antwoordde ik verlegen en snel duwde ik de weekendtas onder de bank.

“Deze plaats was vrij met de klemtoon op was,” grapte de jongeman met de hemelsblauwe ogen.

Ook hij schoof zijn tas onder de zitting en nam naast mij plaats.

Het bleef warm in de trein ondanks het briesje dat via de raampjes binnenkwam.

Ik schatte de leeftijd van de jongen naast mij rond de twintig jaar, ik verwachtte dat hij ongeveer van mijn leeftijd was. Hij zat een beetje onderuit gezakt en schommelde met gesloten ogen mee op het ritme van de trein. Zijn blote knieën staken uit een korte spijkerbroek. Daarop droeg hij een T shirt met een tekst, die ik vanuit mijn plaats helaas niet kon lezen.

Het t shirt spande om zijn brede schouders. Ik durfde me niet voorover de buigen om te kijken wat op z'n t shirt stond geschreven. Stel je voor dat hij net op dat moment zijn ogen zou openen. Ik zag het al voor me: ik naar voren gebogen, hij zijn ogen geopend en mij aankijkend, ik niet wetend wat te zeggen.

Door het deinen van de trein raakte zijn blote knie mijn blote been. Hij scheen het niet te merken en bleef met gesloten ogen meebewegen met het heen en weer golven van de trein.

De concentratie, waarmee ik eerder had gelezen, was ver te zoeken. Mijn blik ging als vanzelf van mijn boek naar de jonge man naast mij. Na enkele mislukte pogingen gaf ik het lezen op, staarde uit het raampje naar buiten en dwong mezelf daarmee om niet naar de jongen naast mij te gluren. Boerderijen, koeien, maisvelden en dorpjes schoten in sneltreinvaart voorbij, de afstand tussen mij en het studentenleven werd snel kleiner.

Ik dacht terug aan de eerste week van de vakantie. Mam had zich inmiddels verzoend met mijn toekomstplannen om psychologie te studeren in Erasmusdam. Pap en mam hielpen mij met verhuizen. In een Volkswagenbusje, geleend van een goede vriend van pap, verkasten mijn spulletjes van Nederdorp naar Erasmusdam.

De uitzet had ik in enkele jaren zelf bij elkaar verdiend door mijn weekendbaantje bij een tuinder. Wat ik niet zelf had gekocht kreeg ik van mijn ouders, familie en vriendinnen voor mijn verjaardag. Voor het slagen op de middelbare school tracteerden mijn vriendinnen mij op een zelfgemaakt schilderijtje dat door pap tijdens de verhuizing was opgehangen in mijn studentenkamer. Mijn ouders hadden me graag meer willen geven, helaas zat dat er financieel niet in.

Mijn huisgenoten waren op vakantie tijdens mijn verhuizing. Doordat ik de kamer had gevonden via een bemiddelingsbureau van de universiteit wist ik niets van diegenen met wie ik enkele jaren een huishouden ging delen, behalve dat het ook studentes waren.

Zal ik een klik hebben met deze studenten? Hoe is het om in een huis te wonen met leeftijdsgenoten, zo ver weg van mijn Nederdorp? Zoveel vragen en op geen ervan heb ik op dit moment een antwoord.

Aan het einde van de middag stond ik op de stoep voor mijn nieuwe huis. Het was warm in de stad. Thuis, in Nederdorp, waaide altijd een frisse bries over het kale platteland. In Erasmusdam werd de wind tegengehouden door de huizen. In het centrum van de stad was het windstil, de zon scheen fel op mijn wangen.

De weekendtas met de laatste spullen van thuis stond naast me op de stoep. In de tas de spullen die ik tijdens de zomervakantie nog gebruikt had in Nederdorp. Van het treinstation naar mijn nieuwe huis was slechts een klein stukje lopen. Zelfs na dat korte eindje woog de tas een ton, de afdruk van het hengsel zou in mijn schouder staan, dat kon bijna niet anders. Ik was blij even van het gewicht te zijn verlost.

Tegen het zonlicht in keek ik omhoog naar het studentenhuis, mijn nieuwe thuis. Een trapje van drie treden leidde naar een donkerrode voordeur. Aan beide zijden van de trap een gietijzeren hekwerkje met bloemetjesfiguren. Een statig herenhuis met drie verdiepingen. De smalle hoge ramen waren voorzien van luiken in hetzelfde warme rood als de voordeur.

Naast de voordeur waren vier deurbellen. Een met een groen naamplaatje 'Suzan,' een met een rood naamplaatje 'Karin' en twee blanco naamplaatjes. Een daarvan zal mijn deurbel zijn, dacht ik. Links en rechts van de voordeur ramen met glas in lood. In de vensterbanken planten in pastelkleurige bloempotjes.

Mijn toekomst als student was begonnen.

Met mijn hart kloppend in mijn keel en klamme handen tilde ik voor de laatste keer de zware tas op en beklom de drie treden. Behalve de vier bellen was op de voordeur een ring bevestigd met een leeuwenkop als klopper. Ik tilde de leeuwenkop op en liet hem op de deur vallen.

Gelukkig hoefde ik niet lang te wachten. Binnen enkele seconden

zwaaide de deur open. In de deuropening stond een blonde vrouw van ongeveer mijn leeftijd. Gekleed in een vaal shirtje, een verschoten, korte spijkerbroek, voeten in zwarte teenslippers stak ze haar hand uit.

“Jij zult Bella zijn. Ik ben Suzan.”

Ik schudde haar de hand.

“Je hebt een perfecte timing. We wilden net aan tafel gaan.”

Ik liep de gang in en sloot de deur achter me.

“Kom snel verder.”

Vanuit de gang liep ik achter Suzan de eerste deur links de keuken binnen. Daar werd net een dampende schotel uit de oven gehaald en op tafel gezet.

“Hallo. Ik ben Karin,” zei mijn tweede huisgenote terwijl ze de ovenwanten uitdeed en mij de hand schudde.

We stelden ons aan elkaar voor. Karin, donkere haren, vaal shirtje, verschoten spijkerrokje, voeten in slippers met een plastic zonnebloem op de tenen. Net als Suzan de haren in een nonchalante paardenstaart, die bij elkaar werd gehouden door een eenvoudig elastiekje. Met mijn korte rokje, mijn nieuwe shirt en mijn haren losjes over mijn schouders, mijn pijnlijke voeten in nieuwe schoenen met een klein hakje stak ik ongemakkelijk af tegen Karin en Suzan. Mijn kleding was gewoon anders.

“Gebruik de volgende keer je eigen sleutel, dit is ook jouw huis,” zei Suzan vriendelijk.

Dat was natuurlijk zo. Ik had getwijfeld tussen de deurklopper of mijn eigen huissleutel. Uiteindelijk had ik niet de sleutel gekozen omdat ik Suzan en Karin nog nooit had ontmoet. Om dan zomaar het huis binnen te lopen, al was het ook mijn huis, dat durfde ik niet.

“Zet snel je tas daar in de hoek en ga zitten,” zei Karin.

Definitief bevrijd van het logge gewicht ging ik aan de eettafel zitten. Een eikenhouten tafel met vier stoelen stond midden in de

keuken. Door de glas in lood ramen achter mij viel het zonlicht in duizenden kleuren uiteen op de keukenmuren. Door het grote raam aan de achterkant van het huis keek ik uit over de binnenplaats. Een eenvoudige tuin met een grasveld, omzoomd door struiken.

Ik vroeg me af waarom Karin en Suzan niet buiten zaten met dit zomerse weer. Waarschijnlijk vonden ze het in de brandende zon te warm. Ik durfde er niet naar te vragen.

De ovenschotel verspreidde een heerlijke geur door de keuken, een mengsel van tomaten en kruiden. Het water liep in mijn mond. Vanaf de vroege lunch had ik niets meer gegeten. Mijn maag rammelde van de honger.

“Wachten jullie niet op mij?”

Dat was de eerste keer dat ik Lina ontmoette. Ze stelde zich aan mij voor en zette een extra bordje voor zich op tafel. Denkend aan de deurbel met het witte kaartje nam ik aan dat Lina nog niet zo lang in dit huis woonde. We moesten beiden onze naam nog bij de deurbel zetten.

Opnieuw hoorde ik mijn maag knorren van de honger.

“Dat hoorde ik,” lachte Suzan.

Ze schepte op elk bord een flinke portie eten.

“Geniet ervan. Lasagne, gemaakt volgens een oud en geheim familie-recept van Karin,” zei Suzan.

“Ik probeer al twee jaar lasagne te maken die precies hetzelfde smaakt, maar dat is tot nu toe niet gelukt,” zei Suzan. “Karin wil niet eens vertellen wat er allemaal in de lasagne zit. Waarschijnlijk zit het hem in de kruiden waardoor mijn lasagne altijd net minder lekker is dan die van Karin. Mocht het jou ooit lukken om het recept aan Karin te ontfutselen, dan mag je het aan mij doorgeven.”

Karin reageerde met een lach en zweeg. Zij zou het recept nooit prijsgeven, dat was duidelijk.

Karin en Suzan keken elkaar aan en riepen in koor: “Aanvallen en smakelijk eten!”

“Doe geen moeite om achter het geheime recept te komen,” fluisterde Lina in mijn oor. “In de korte tijd dat ik hier woon is het zo leuk om te zien hoe Suzan alles uit de kast haalt om Karin per ongeluk te laten zeggen wat ze extra aan de lasagne toevoegt. Laat die twee lekker verder discussieren, het is ronduit een feestje om naar hun gekwebbel te luisteren.”

Na het avondeten tilde ik mijn weekendtas de trap op naar mijn eigen kamer. Een kleine kamer, groot genoeg voor mij alleen. Met de deurklink in de hand keek ik rond.

Aan de rechterkant tegen de muur mijn bed, met het dekbed, gekregen van mijn ouders voor het halen van mijn V.W.O. diploma. Het dekbed had een afbeelding van een paard, mijn lievelingsdier. Had ik maar een beetje meer van dit edele dier. Zijn kracht en wijsheid kon ik goed gebruiken zo aan het begin van dit nieuwe leven als student.

Aan de muur bij het voeteneind van mijn bed hing een wastafel met een spiegel.

In de hoek aan mijn linkerkant was mijn stoel, van thuis meegenomen. Met daarachter een hoge staande lamp. In die luie stoel had ik in Nederdorp uren lezend doorgebracht.

Zal ik naast mijn studie tijd overhouden om helemaal weg te kunnen dromen in de romans en thrillers die ik zo graag lees? De tijd zal het leren.

Aan de muur achter de luie stoel hing het schilderijtje dat ik van mijn vriendinnen in Nederdorp had gekregen. Met het grootste gemak kon ik me voorstellen hoe ze dat kunstwerkje zelf hadden gemaakt. Anne zal de verf gekocht hebben, Evelien zal de bordjes op tafel hebben gezet en de verf erop gedaan hebben en Vera zal als eerste haar handen in de verf hebben gedoopt en een handafdruk op het schilderij gezet. Daarna zullen Evelien en Anne

haar voorbeeld hebben gevolgd, ondertussen hard roepend hoe smerig de verf voelt aan de handen. Ik kan hun gelach en geplaag bijna horen.

In het hoekje links achter de deur mijn bureautje en een kastje dat vroeger van mijn oma was. Pap had het helemaal opgeknapt: geschuurd, geverfd en gelakt was het een pronkstuk in mijn nieuwe kamer. De kleren uit mijn weekendtas legde ik in de laadjes van dit kastje. Tevreden keek ik mijn kamertje rond.

De planken vloer kraakte huiselijk op het ritme van mijn voetstappen. Door het grote raam keek ik uit op de binnenplaats. Aan de kleine tuintafel, dat ik vanuit de keuken niet had gezien, zaten Lina, Karin en Suzan met een kopje thee gezellig bij elkaar. Alsof ze merkte dat ik voor het raam stond keek Lina op en wenkte me. Ik stak mijn duim omhoog en ging op weg naar de tuin.

Die avond leerde ik mijn huisgenoten wat beter kennen. Lina woonde sinds kort in het huis, zoals ik vermoed had. We waren alle vier ingeschreven op dezelfde universiteit, maar voor verschillende opleidingen. Suzan, de vlotste prater, begon aan het tweede jaar van een opleiding communicatie. Karin, die in haar doen en laten veel bedachtzamer was dan Suzan, studeerde technische bedrijfskunde. Lina was degene met een studierichting die het dichtste bij die van mij in de buurt kwam. Ze begon aan de studie geneeskunde om zich uiteindelijk te specialiseren in de psychiatrie.

“Wat leuk,” zei Lina toen ze hoorde dat ik psychologie ging sturen. “Dan ben jij dus ook geïnteresseerd in het gedrag van mensen.”

Ik knikte ja. Lina ging door met praten over haar belevenissen tijdens de zomervakantie. Met haar grote bos rode krullen en grote groene ogen praatte ze met wijdse armgebaren enthousiast

verder over haar plannen. Ze had haar toekomst helemaal uitgestippeld: eerst vier jaar geneeskunde, dan specialiseren in het buitenland en daarna terug om in Nederland te gaan werken als psychiater.

Wat een plannen. Zo ver was ik nog lang niet. Voor mij was het al een hele stap om mijn Nederdorp te verlaten. Zover als Lina durfde ik niet in de toekomst te kijken.

XAVIER

Augustus 1989

“Wakker worden!”

Op maandagmorgen klopte Karin op mijn slaapkamerdeur. Ik had slecht geslapen. Een onrustige slaap waar ik rond vijf uur uit wakker schrok met allerlei scenario's die door mijn hoofd schoten. Een lekke band van de fiets, een openstaande brug (waren er eigenlijk bruggen in Erasmusdam?), een verkeerslicht dat te lang op rood bleef staan. Wat de reden ook was, het resultaat was steeds hetzelfde: ik kwam te laat op mijn eerste collegedag. Het allerergste scenario wat er was. Binnenkomen in een collegezaal waar de les al was begonnen. Alle gezichten op mij gericht. Ik, zoekend naar woorden, in de deur van de collegezaal.

Opnieuw werd er op mijn deur geklopt. Nog even wakker worden.

“Sta eens op! Straks kom je te laat!” riep Karin door de dichte deur.

Mijn klokradio lichtte op. Half acht. Shit! Snel sprong ik uit bed en trok de kleren aan die ik zondag had klaargelegd: een nette witte bloes op een zwart rokje tot op mijn knieën met de schoenen van gisteren. Die met de hakken. Ik wurmde mijn voeten, die nog pijn deden van het lopen van het station naar mijn studentenhuus een dag eerder, in de smalle hakkenschoenen.

Ik wierp een blik in de spiegel en met mijn handen duwde ik mijn krullen in model. Snel naar beneden.

In de gang liep ik Karin bijna ondersteboven, die stond voor mijn slaapkamerdeur te wachten totdat ik uit bed kwam.

“Sorry,” verontschuldigde ik me snel. “Dank je wel dat je me wakker maakte. Ik sliep nog.”

“Ga snel met mij mee voor je verrassing,” zei Karin.

In de keuken bleef ik verbaasd staan. De tafel was royaal gedekt. Vers geperst jus d’orange, fruit, geroosterd brood met een gekookt eitje, de koffiegeur hing in de keuken.

Vragend keek ik naar Karin, Suzan en Lina die aan de ontbijttafel zaten.

“Geniet ervan,” zei Lina. “Maar wen er niet aan, dit is namelijk niet de manier waarop we elke dag ontbijten. Om de start van jouw studententijd te vieren hebben we een uitzondering gemaakt met deze luxe variant. Eenmalig dus.”

“Aanvallen!” riepen Karin en Suzan op hetzelfde moment lachend.

Jammer dat ik zo weinig tijd had voor dit luxueuze ontbijt. Had ik me maar niet moeten verslapen. Snel dronk ik de verse koffie en at daarbij een warm croissantje met aardbeienjam.

Bij het verlaten van de keuken zei ik in het voorbijgaan: “Dank voor het ontbijt. Ik ga snel verder, wil zeker niet te laat komen.”

“Je hebt nog tijd genoeg. Als je wil opvallen op de universiteit, moet je zo gaan,” riep Suzan me na. “Kom eens even terug.”

Terug in de keuken werd mijn kleding gekeurd, het resultaat was niet positief. Het zweet brak me uit door de afkeurende blikken van mijn huisgenoten.

“Je bent veel te chique gekleed. Je kunt beter wat gemakkelijkers aandoen, dat doet iedereen hier,” zei Karin.

Wat moest ik dan aan? Geen idee wat in mijn kledingkast wel geschikt was. Een snelle blik op de keukenklok liet mij in paniek raken.

“Wat dan?” vroeg ik gejaagd. “Wat moet ik dan aan?”

“Kom mee,” zei Lina. “We hebben ongeveer dezelfde maat. Leen iets van mij, dat gaat het snelste. Je hebt trouwens tijd genoeg,” probeerde Lina mij gerust te stellen.

“Hoeven jullie niet weg dan? Hebben jullie geen haast?”

Karin en Suzan begonnen pas in de middag met hun eerste college van het nieuwe jaar.

“Kom mee,” zei Lina. Ze trok me aan de hand mee de trap op naar haar slaapkamer. Vijf minuten later stond ik weer beneden in de gang met mijn tas in de hand. Gekleed in een valse spijkerbroek en een lief rose T shirt van Lina, mijn krullen in een paardenstaart, vastgebonden met een elastiekje zoals Karin en Suzan gisteren droegen.

“Tot straks,” zei ik tegen Karin en Suzan die nog aan de keukentafel zaten.

“Dat is beter,” zei Karin.

“Nu ben je een echte studente,” zei Suzan.

“Succes!” wenste Lina mij toe.

Ik trok de achterdeur achter me dicht, haalde mijn fiets uit het schuurtje en ging op weg naar de universiteit. Voor de eerste colledag in mijn leven.

In Erasmusdam was geen brug die openstond, geen verkeerslicht dat heel lang op rood bleef, geen leuke band. Veel te vroeg arriveerde ik in de collegezaal. Een zaal waar wel vier klassen van mijn oude middelbare school in pasten, zo groot. Het had wel wat weg van een bioscoopzaal. Opklapstoeltjes, de tafels als lange linten tussen de rijen donker blauwe stoelen. Achter in de zaal nam ik plaats, met uitzicht op de houten toegangsdeur.

Ik was nieuwsgierig naar mijn medestudenten en naar de manier waarop zij hun entree maakten. Kwamen ze rustig binnen, of waren ze net als ik gespannen? Door mijn vroege komst zaten er slechts twee studenten, toen ik arriveerde.

Stel je voor dat deze collegezaal vol bezet is en dat je als laatste arriveert? Of nog erger, dat het college al is begonnen en dat je dan pas binnenkomt door de grote deur? Alle gezichten naar jou

gericht? En dat je dan in die drukte een stoel moet zoeken? Nee, dan liever veel te vroeg dan net te laat komen.

Voor in de collegezaal was een podium met daarachter een beeldscherm aan de muur. Op de verhoging een enorm houten bureau, van muur tot muur. Op het bureau een beamer, die werd aangezet door een man met een bril met enorme dikke glazen. Op het beeldscherm verscheen een welkomstwoord van professor Kooiman. Dat was vast de man die liep te ijsberen op het podium, alsof het college voor hem niet snel genoeg kon beginnen.

Op een uitzondering na kwamen de meeste studenten rustig door de donkere deur binnen. Allemaal eerstejaars studenten psychologie, op weg naar hun allereerste college. We zaten allen in hetzelfde schuitje.

Onwennig zocht elke student een plaatsje, verspreid in de zaal. Aan de gezichten was duidelijk af te lezen dat ik niet de enige was die de eerste collegedag spannend vond. Veel studenten waren gekleed in een spijkerbroek, een t shirt en gemakkelijke schoenen. Karin had gelijk met haar opmerking dat mijn witte bloes en zwarte rokje te chique waren voor een college. De kleren die Lina mij leende waren veel minder opvallend en daar was ik blij om.

Langzaam werd de collegezaal bezet. De studente die binnenkwam in een zwart truitje, zwarte lange broek, zwarte schoenen en om haar schouder een zwarte tas, deed menig hoofd meedraaien met haar zoektocht naar een vrije stoel. Door al het zwart viel ze op en leek het of ze in de rouw was. Ze droeg iets droevigs met zich mee.

De volgende die opviel was een student die helemaal voldeed aan mijn bevooroordeelde idee hoe een student aan de universiteit eruit zou moeten zien. Voor het gemak vergat ik even dat ook ik een student was, die misschien voldeed aan de verwachting van andere studenten. Zijn haar was gekamd in een keurige middenscheiding, op zijn rechte neus een rond brilletje.

Met een ouderwetse leren boekentas op de grond, een collegeblok geopend op het tafeltje voor zich, in zijn hand een balpoint zat hij helemaal in de startblokken voor zijn eerste college. Het tikken van de pen op zijn tafel verried zijn gespannen houding.

Opeens werd mijn blik naar de donkere deur getrokken. Daar stond hij. Hij keek de collegezaal rond. Zelfverzekerd. Hij was het echt.

De jongen uit de trein, met zijn hemelsblauwe ogen in zijn gebruide gezicht. Zijn blik gleed rustig over de aanwezigen en rustte uiteindelijk op mij. Hij keek mij aan. Recht in mijn gezicht. Hij glimlachte en stak een hand op.

Herkent hij mij? Dat kan ik niet geloven. Het is onmogelijk dat zo'n jongen een ontmoeting met een plattelandsmeisje als ik onthoudt.

Ik keek naar de rij achter me en verwachtte dat daar iemand terugzwaaide naar de jongen. Niemand scheen hem te kennen. Niemand.

Mijn ogen zochten de jongen. Hij liep de treden op. Komt hij mijn richting in? Naast mij is nog een stoeltje vrij. Wil hij naast mij gaan zitten? Naast mij?

Met klamme handen dook ik snel onder mijn tafel en trok mijn collegeblok uit mijn tas, haalde een pen tevoorschijn en legde die voor mij neer op de tafel.

Er werd een tas op de grond gezet, naast mijn tas.

“Daar is het meisje uit de trein,” hoorde ik opeens heel dichtbij.

“Deze stoel was vrij,” zei hij net als in de trein met de klemtoon op was en een lach in zijn stem.

Hij stond heel dichtbij. Veel te dichtbij.

Was het echt zo warm? Het water stond in mijn handen en mijn wangen gloeiden.

Wat heb ik mijn blozende wangen al vaak vervloekt in mijn leven. Mijn wangen die me al zo vaak verraden hebben en dat nu

weer doen.

Hij klapte het stoeltje naast mij naar beneden en ging zitten.

“Hoi,” hoorde ik van heel dichtbij.

“Hoi.” Ik hoorde een vreemde trilling in mijn eigen stem.

Ik durfde hem niet aan te kijken.

“Ik ben Xavier van Zanten.”

Hij stak zijn hand naar mij uit.

Ik legde mijn hand in zijn hand.

“Bella de Vries,” bracht ik met moeite uit.

En zo leerde ik Xavier kennen.

Bella,

Jij bent opgegroeid in Nederdorp, een klein dorpje op het Limburgse platteland. Na de middelbare school kwam jij studeren in Erasmusdam, een van de grotere studentensteden in de randstad. Daar leerde ik jou kennen, we hebben in hetzelfde studentenhuus gewoond.

Als de dag van gisteren herinner ik mij onze eerste ontmoeting. Verlegen, te bang om iets te zeggen zat jij aan de tafel in onze keuken achter een bordje lasagne. Zo beschermd opgevoed in de veiligheid van Nederdorp. Dat verklaarde waarom je zoveel tijd nodig had om je weg te vinden in het stadse leven.

Nu, twintig jaar later, ben ik nog altijd blij dat jij de moedige stap hebt gezet om te verhuizen van jouw veilige dorpje naar het grote avontuur van mijn stad. Was jij niet verhuisd naar ons studentenhuus in Erasmusdam dan was ik jou waarschijnlijk nooit tegen het lijf gelopen. Tot een ontmoeting tussen jou en mij was het nooit gekomen als jij was blijven wonen in Nederdorp.

Karin en Suzan wisten nog precies hoe beroerd zij er zelf aan toe waren bij de start van hun studentenleven. Daarom hadden ze die morgen hun best gedaan om voor jou een heerlijk ontbijt te verzorgen.

Jij was die eerste collegedag zo zenuwachtig dat je nauwelijks een hap van het luxe ontbijt naar binnen kreeg. Op jouw gezicht waren duidelijke sporen zichtbaar van een slechte nachtrust. Aan jouw rode ogen kon ik niet goed zien of dat alleen door de korte nacht was veroorzaakt of dat je had gehuild. Het zou me niets verbaasd hebben.

Hoewel ik jou die avond daarvoor voor de eerste keer had ontmoet, was het alsof ik je al jaren kende. Je voelde eigen en vertrouwd. Misschien werd dat veroorzaakt doordat je voor de